

позову. Специфіка справи впливає з позову та заперечень проти нього. З цієї причини конкретні обставини, які необхідно довести у цій справі, що впливають з підстав позову та заперечень проти нього [6, с. 68-69].

Посилаючись на все вищесказане, можна зробити висновок, що інститут доказування у цивільному процесі є складним і суперечливим для української юридичної науки. Докази та доказування є одним із центральних положень цивільного процесу, на якому ґрунтується законне та обґрунтоване рішення суду.

Список використаних джерел:

1. Гражданский процесс / Под ред. М.С. Шакарян. М.: Юридическая литература, 1993. 559 с.
2. Гетманцев М. Електронні докази в цивільному процесі: практика застосування новел законодавства. Підприємництво, господарство і право. Цивільне право і процес. 2019. Випуск 2. С. 111–114.
3. Симбірська Є. В. Поняття належності доказів у цивільному процесі України. Актуальні проблеми сучасного розвитку цивільного, міжнародного морського, господарського та транспортного права: матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 11–12 квіт. 2018 р.). Київ, 2018. С. 246–249.
4. Штефан М.Й. Цивільний процес. К.: Ін Юре, 1997. 696 с
5. Дяченко С. В. Цивільний процес України: практикум. Ірпінь: УДФСУ. 2016. С. 129.
6. Фурса С.Я. / Цивільний процесуальний кодекс України: Науковопрактичний коментар: у 2 т. / За заг. ред. С.Я. Фурси. К.: Видавець Фурса С.Я.: КНТ, 2010. Т. 1. 1044 с.

ПАЛЧИНСЬКА Лілія,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЯРОШЕНКО Артем,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**МІСЦЕ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ
ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА**

Забезпечивши право громадян на безпечне середовище для життя та здоров'я на рівні Конституції, Україна визначила реалізацію цього права своїм обов'язком, до виконання якого залучена законодавча, виконавча та

судова гілка влади. Основна роль у охороні навколишнього середовища, забезпеченні раціонального використання природних ресурсів належить правоохоронним органам. Пріоритетне місце в системі органів охорони навколишнього природного середовища відведено Національній поліції України, яка реалізує екологічну функцію держави за допомогою заходів кримінально -процесуальної, адміністративної, у тому числі превентивної діяльності.

Існуюча система управління охороною природних ресурсів та навколишнього середовища перебуває в процесі трансформації та, безумовно, пов'язана із загальною системою управління. В останні роки в контексті реформи децентралізації влади в галузі управління природоохоронною діяльністю в Україні відбулися певні зміни. Таким чином, українська держава проголосила курс на децентралізацію влади, що означає передачу повноважень у сфері управління та фінансових ресурсів від центру до місцевих органів (територіальних громад) [1, с. 15-16].

Сьогодні дотримання стандартів та правил у сфері екологічної безпеки забезпечується як державою та її органами, так і недержавними інститутами (органи місцевого самоврядування, третій сектор громадянського суспільства). Це складна і неоднозначна система управління, яка має певні негативні недоліки, а саме: невизначеність суб'єкта управлінської діяльності; дублювання повноважень між компетентними суб'єктами; відсутність фінансування екологічних проектів; неналежна координація між суб'єктами управління та недержавними інститутами; неадекватне реагування на екологічні виклики; посилення правових гарантій функціонування державних інституцій тощо.

Створення законодавства у сфері екологічної безпеки, з одного боку, спрямоване на охорону територій, де проявляються негативні наслідки антропогенної діяльності (земля, води, рослинний і тваринний світ, мінеральні ресурси, атмосферне повітря, природне середовище в загалом), а з іншого - у сферах, де виникають екологічні проблеми (промисловість, енергетика, сільське господарство, транспорт тощо). Формування системи управління охороною навколишнього природного середовища включає як органи загальної компетенції, так і спеціально уповноважені органи виконавчої влади, на які покладається виконання екологічного контролю та інші функції управління у сфері охорони навколишнього середовища [2, с. 16].

Нормативні акти, які встановлюють повноваження органів поліції в сфері екологічного контролю та охорони навколишнього природного середовища, можна поділити на три групи: а) загальнодержавні; б) ті, що видають органи місцевого самоврядування; в) відомчі [3, с. 8].

Провідне місце в цій класифікації відводиться актам, які приймаються на національному (загальнодержавному) рівні. Саме вони визначають завдання та цілі діяльності органів внутрішніх справ, закріплюють їх функції

та компетенцію, встановлюють межі відомчого правового регулювання. Основними документами, що регулюють діяльність міліції, є Конституція України, Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища», Цивільний кодекс України, Кримінальний кодекс України, Кримінально-процесуальний кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, інші законодавчі акти, які скоюють співробітники поліції під час виконання своїх прямих обов'язків і які становлять основні екологічні гарантії держави. До другої групи належать нормативні акти, видані органами місцевого самоврядування. В основному вони стосуються процедури використання природних ресурсів місцевого значення та захисту екологічних прав громадян на відповідній території. цих актів регулюється статтею 59 Закону України «Про місцеве самоврядування».

Отже, охорона навколишнього середовища - складна проблема, і вона вимагає координації зусиль усіх суб'єктів. В контексті адаптації національного адміністративного законодавства до європейських стандартів стає надзвичайно актуальним на законодавчому рівні чітко визначити компетенцію підрозділів Національної поліції України в системі природоохоронних органів, закріпити нові критерії оцінки ефективності їх природоохоронної діяльності з урахуванням міжнародних стандартів, а також створення підрозділів у структурі екологічної поліції з чітким описом змісту своїх повноважень. Важливим чинником ефективності діяльності поліції є комплексний аналіз та впровадження досвіду природоохоронної діяльності поліцейських структур провідних країн світу у діяльність поліції в Україні, визначення стратегії спільної екологічної діяльності діяльність.

Список використаних джерел:

1. Комарницький В.М., Єрофєєв М.І. Поліцейське забезпечення екологічної безпеки: правові питання. Луганськ. 2017. 251 с.
2. Котюк О.В. Нормативно-правове забезпечення права на безпечне довкілля. 2010. 216 с.
3. Грицкевич С. Г. Форми та методи діяльності органів внутрішніх справ із забезпечення конституційних екологічних прав: монографія. Івано-Франківськ, 2004. 207 с.